

„Bystré absolventy má École polytechnique! Jestli jsou naše plány hnusné, anebo obecně prospěšné, to je otázka úhlu pohledu.“

„Podstatné na nich je, že jsou důsledné,“ řekl baron. „Tentokrát nespoleháme na spolupráci nějakých amerických ničemů. Vše je připraveno do nejmenších podrobností a vy jste malé, ale důležité kolečko ve složitém stroji.“

Schultze se znovu napil piva, postavil prázdný korbek na stůl a kývl na barona, že si chce vzít slovo.

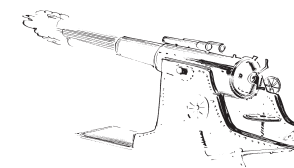
„Řekl jsem vám, že operaci Augiášův chlév spustíte vy. Možná jste si myslel, že jsem to mínil jako vtip. Pokud ano, měl jste pravdu. Je to velmi vtipné. Výstřel z děla tam nahoře v Býčí věži,“ ukázal Schultze mastným prstem ke stropu, „potopí Franceville do oblaku mrazivého plynu. Vše živé zahyne. Doktor Sarrasin i jeho milá žena paní Henrietta, i vaši skoro sourozenci Jeanne a Octave Sarrasinovi. Co bude potom? Nastane vyšetřování. Jsme pořád ještě na americké půdě. Federální úřady bude zajímat, jak k tomu neštěstí došlo. Dostanou se až sem. Nemohu jim v tom zabránit. Moje pravomoci nad koncesí mají svoje meze. Nabídnu vysvětlení. Zde stojí Marcel Bruckmann, adoptivní syn doktora Sarrasina, který zabil nevlastní rodiče a sourozence, aby se zmocnil podílu na dědictví po Begumě z Gokoolu. Svědectví paní Bauerové bude hrát velkou roli. Vyšetřovatelé jí budou důvěřovat. Je přece naprosto nestranná.“

„Copak jste se zbláznil, profesore Schultzi? Jak si můžete myslet, že já vystřelím z toho vašeho prokletého děla?“

„Copak na tom záleží, kdo vystřelí? Důležitý bude výsledek vyšetřování a ty závěry bude diktovat vítěz. Musíte se s tím smířit, pane Bruckmanne. Tím vítězem budu já.“

Kapitola 10.

PURGATOR

Následující tři dny strávil Marcel v kobce někde hluboko pod úrovní země, v základech Býčí věže. Soustředil veškerou vůli, aby nepodlehł beznaději. Schultzův plán byl šílený. Federální úřady Spojených států se nenechají oklamat tak hloupým podvodem. Ovšem to dělo tam nahoře ve věži, to byla skutečnost. Viděl ho na vlastní oči a nepochyboval o účinnosti tříložkové nálože, schopné dopravit střelu s objemným nákladem na vzdálenost padesáti kilometrů. Dále bylo Marcelovi jasné, že Schultze má dost vědců a techniků, kteří budou schopni dovést Ledový polibek k dokonalosti. Jakmile je objeven princip, vše ostatní už je jen zdokonalování, běžná rutina. Zvládne ji každý, kdo má dostatečné vědomosti a zkušenosti.

Tady v kobce měl dost času, aby o Schultzově plánu přemýšlel.

Jakpak ho asi bude chtít uskutečnit?

Jakmile bude náboj připraven, technici nastaví složky A, B a C ve správném poměru tak, aby náboj zasáhl Franceville. Jak to řekl Schultze? Operaci Augiášův chlév spustíte vy. A to bude příležitost, jak operaci překazit.

Čím déle o Schultzově plánu přemýšlel, tím si byl jistější, že se mu podaří plán překazit. Profesor si zakládá na tom, jak dokáže všechno přesně naplánovat a připravit a uskutečnit. Francouzi jsou podle něho méněcenní a Američané neschopní. Jen on sám a jeho vyvolení mají nadlidské vlastnosti. Ve skutečnosti je to pouhá hra, póza, souhra nabubřelých gest. Ti jeho směšní strážci s vousy až po pás... Marcel je nachytl při první příležitosti. Vyzraje i na směšného profesůrka z Jeny, který si ve svém šarlatovém křesle už maluje, jak se stal pánem světa.

Tři dny strávené v cele využil k tomu, aby si odpočinul. Když pak ráno čtvrtého dne zaharašil klíč v zámku cely a vešli muži v černém a vyzvali ho, aby šel s nimi, měl dobrou náladu.

Nastává konečné utkání a byl na ně připraven.

Členové strážních oddílů Ústředního bloku dovedli Marcela do profeso-

rovy pracovny. Byla prázdná. Na profesorově stole ležel talíř se zbytky od snídaně, s nezbytnými slupkami jitrnic. Profesor si je zřejmě dopřával i v tomto významném dnu. Marcel si všiml telefonního přístroje a také malé krabičky z leštěného dřeva, s tlačítkem ze slonoviny na horní stěně. Mohl to být obyčejný zvonek na přivolání posluhy, ale právě tak to mohlo být tlačítko k odpálení Purgatoru nahoře v Býčí věži. Když udělal jen malý půlkrok směrem ke stolu, strážci se výhrůžně pohnuli a sáhli po pouzdrech s revolvery.

V místnosti bylo ticho. Pak se ozvalo hučení čerpadel, pohánějících mechanismus hydraulického výtahu. Strážci se napřímili. Marcel pochopil, že se v klešající kabině blíží profesor. Netrvalo dlouho a otevřely se tajné dveře v knihovně. Vyšel profesor Schultze, následovaný baronem von Steinem a Arminiem se Sigimerem.

„Výborně,“ zvolal profesor, když uviděl Marcela. „Brzy bude naše společnost úplná. Jak to, že tu není ta žena?“ obrátil se na barona.

„Příkazy jsem vydal,“ krčil baron rameny.

„Trvám na časovém rozpisu.“ Nevědlně loupil očima po Marcelovi. Byl velmi nerad, že jeho skvělý plán neběží tak hladce, jak by si představoval. „Na co čekáte, Arminie? Přiveďte tu osobu.“

Arminius odešel spolu s černými strážci. Profesor se obrátil k Marcelovi.

„Jen to mě mrzí, že jsem musel plán obrátit proti vám. Škoda takového talentu. Americká policie bude asi hodně přísná a rozsudek smrti není v této zemi nijak neobvyklý.“ Usedl do svého křesla. V jeho šarlatu si připadal jako na trůně. „Bude mě to mrzet. Ovšem se ztrátami musí každý vojevůdce počítat.“

Do místnosti vpadl Arminius. Tvářil se zmateně a rozhazoval rukama.

„Cože? Jak to, že tu není...“

Sáhl po telefonu a zalomcoval vidlicí.

„Spojte mě s kasematami,“ štěkl na obsluhu v ústředně. Po chvíli se dočkal spojení. „Cože? Hledáte? Proč hledáte? Že není v cele? Někdo ji pustil?“

Prudce odsunul křeslo a hnal se k baronovi.

„Ta ženská je pryč. Utekla.“

„Kdo ji pustil?“ ptal se von Stein.

„Nevědí. Co tedy vědí? Naprostá neschopnost...“ Ukázal Arminiovi a Sigimerovi ke dveřím. „Jděte tam a udělejte pořádek. Barone, dohlédněte na ně. Musela se pomást. Utéct z Ústředního bloku! Koho by to mohlo napadnout...“

Zarazil se, protože si uvědomil, že Marcelovi Bruckmannovi, či nepravému Johannu Schwartzovi se útek povedl. Obrátil se k místu, kde Marcel před chvílí stál.

Pár okamžiků předtím ale Marcel využil příležitosti a rychlými opatrnými kroky se blížil k otevřeným tajným dveřím v knihovně. Proběhl dovnitř a za-

vřel za sebou. Pak už pádil úzkou chodbou až k otevřeným pancéřovým dveřím. Za sebou slyšel hlasy. Mechanismus trezorového zámku se leskl v záři plynové lampy. Nejnápadnější součástí byla pětice ocelových závor o kruhovém průřezu, pět centimetrů silných. Tlusté byly ty dveře tři čtvrti metru a vážit mohly tři tuny. Marcela napadlo je za sebou zabouchnout. Byly příliš těžké, ať se snažil, jak se snažil, nehnuly se ani o centimetr.

Napadlo ho, že i dveře kryté knihovnou, stejně tak jako vstup do výtahu, byly chráněné tajným mechanismem. Zrakem tedy přejížděl zadní stěnu pancéřových dveří: samostříly vsazené do ocelových desek a zlověstně vyhlížející kovové puklice, skrývající nastraženou výbušninu. Samostříly znamenaly hrozbu pro vetřelce usilujícího dostat se dovnitř zvenčí, výbušniny měly zlikvidovat toho, kdo by se dostal dovnitř. Uprostřed dveří bylo veliké kovové kolo. Jím se závory otvíraly při zpáteční cestě. Ciferník na sestavení hesla tu chyběl. Při zpáteční cestě byl zbytečný. Pozornost mu upoutala kovová destička na okraji dveří, ve spodní třetině. Leskla se na ní mastnota. Marcel si vzpomněl na profesorovy jitrnice. Na destičce zřejmě uvázl vzorek tuku.

S pocitem ošklivosti vztáhl ruku a na destičku zatlačil. Ozvalo se jemné zabučení skrytého mechanismu a dveře se daly do pohybu. Z chodby se už ozývaly výkřiky a dupot. Mezera mezi okrajem dveří a zárubní se rychle zužovala.

„Stůjte,“ křičel Schultze.

Okraj dveří konečně zapadl do ocelové zárubně, něco zašumělo a pak se ozvalo kovové klapnutí. Pět závor vklouzlo do ocelových lůžek.

Marcel si tím zjednal klid a mohl pokračovat.

Chodba byla zabezpečená nášlapnými minami. Pohyboval se tedy přesně tak, jako když tu byl s profesorem. V první polovině se držel vlevo a pak přešel doprava. V krátkosti dospěl ke vchodu výtahové kabiny. Pokoušel se vzpomenout si, kam Schultze tlačil, když dveře otvíral. Od mastnoty byly umazané na několika místech. Zkoušel tedy různé kombinace, tlačil v různém pořadí na rozličná místa. Všechny pokusy selhaly, dveře zatvrzele vězely v rámu. Navíc se z chodby ozvaly podezřelé zvuky. Vrátil se tedy k pancéřovým dveřím a uviděl, že se ocelové kolo zámku dalo do pohybu. Schultze se zřejmě dovolal strážci a vojáci sestavili kód.

Marcel věnoval pozornost samostřílům. Byly to v podstatě pušky opakovačky, vsazené do zapuštěných lafet. Jednu zbraň vytrhl z lafety. Kolo se dál otáčelo a závory opouštěly svá lůžka. Nezbylo než vrazit hlaveň zbraně mezi příčky kola. Hlaveň se opřela o výstupek nástražné nálože a kolo se zaseklo. Marcel získal čas. Kolik?

Protivníci na druhé straně dveří svým kolem lomcovali. Marcel musel několikrát hlaveň zbraně vrátit na její místo, hrozilo nebezpečí, že vypadne. Pře-

mýšlel, jak to udělat, aby se mechanismus zasekl natrvalo. Vtom mu zrak padl na vypouklé kryty náloží. Opatrně sevřel jeden z nich konečky prstů a pokusil se ho odšroubovat. Uvnitř byla docela obyčejná náložka, jakou horníci používají při ražbě svých šachet. K rozbušce vedla dvojice drátů. Vedly někam dovnitř mechanismu trezorových vrat. Odpojil dráty a bez obav náložku vytáhl ven a opatrně ji umístil k ocelovému kolu. Pak znovu dráty k rozbušce nálože připevnil.

Spokojeně si nástrahu prohlédl a znovu se vydal do chodby vedoucí k výtahu. Kráčel po levé straně chodby a když došel do poloviny, vrhl se vpřed, dopadl na dlaždice a zakryl si hlavu oběma rukama. Následoval výbuch. Tlaková vlna se mu přehnala nad zády. Ozval se kovový třesk. Zvedl hlavu a viděl, že se ocelové kolo trezorových vrat zaseklo do dveří výtahu. Vyskočil a vrhl se k pravé straně chodby, aby nešlápl na nějakou z dalších nástrah ukrytých pod dlaždicemi.

Dveře výtahu byly uvolněné. Vsunul prsty do štěrbiny a zapáčil. Povolily napůl, takže musel vynaložit velkou námahu, aby se vedral dovnitř. Pak stiskl nejvyšší umístěné ebenové tlačítko.

Kabina se nepohnula. Z dálky slyšel kovové bušení, pak skřípění vrtačky. Schultzovi strážci se nevzdávali pokusů trezorová vrata otevřít.

Marcel se podíval vzhůru. Ve stropě kabiny byl poklop. Praštil do něho pěstí a otevřel ho. Vyskočil, zachytil se oběma rukama a s vynaložením velké námahy se mu podařilo prolézt. Nad sebou měl nekonečně vysokou výtahovou šachtu Býčí věže. Lana byla ocelová, pokrytá vazelínou. Čouhaly z ní konečky drátků. V boku šachty, podél vodicích kolejí, byla do stěny zasazená stoupací železa. Nezbylo než nastoupit strastiplný výstup.

Snažil se šetřit síly. Každých dvacet stupňů se na chvíli zaklesl lokty a odpočíval. Snažil se pravidelně dýchat. Nebude se dívat ani dolů, ani nahoru, prostě poleze, ať to trvá jakkoli dlouho.

Nevěděl, jak dlouho šplhal vzhůru. Když se najednou výstupní dveře dostaly do jeho zorného pole, pocítil cosi jako nelibost. Na lezení si zvykl. Zvládl ho jako mechanickou rutinu. Zavřené dveře znamenaly nový problém. Zbývalo mu už jenom málo sil. Vůle k řešení problémů? Měl pocit, že ta mu nezbyla žádná.

Takřka bez zájmu vystoupal až na úroveň dveří a zaklesl se pravou rukou o stoupací železo. Levou rukou zatlačil proti dveřím.

Lehce se otevřely. Třásl se mu nohy, když překračoval prostor mezi železy a prahem dveří. Zahlédl pod sebou šachtu věže hrozivou jako jícen draka. Přehoupl se, a když se ocitl na pevné půdě, podlomila se mu kolena a zhroutil se na podlahu. Třásl se po celém těle. Když vzhlédl, spatřil před sebou Purgator. Nejmhutnější dělo, jaké kdy bylo vyrobeno.

Zhluboka oddychoval. Opakoval si, že zvítězil, že uspěl, že se mu podařilo to, co si předsevzal. Překonal všechny překážky a dostal se k cíli.

Mohlo mu to dodat sílu a odhodlání. Potíž byla v tom, že se třásl na celém těle a nedokázal se pohnout. Únava se v něm projevila nesnesitelnou zimou.

Doslova z mrákot ho vyrušil elektrický zvonek.

Znovu zvedl hlavu, aby se podíval, co to tady zvoní. Nedaleko něho byl ke stěně připevněný telefonní přístroj. Opřel se o zeď, pomalu vstal a vrávoravě přešel k přístroji. Přitiskl si sluchátko k uchu a ani nebyl moc překvapený, když uslyšel hlas profesora Schultze.

„Je to až podivuhodné, jak přesně postupujete podle mého plánu, pane Bruckmanne,“ říkal mu profesor. „Blahopřeji vám a zároveň gratuluju i sobě. Pěkně nám ta spolupráce vychází.“

„Nebuďte směšný, Schultzi,“ řekl mu Marcel. „Vaši vzteklouni udělali všechno proto, aby mě nepustili do věže.“

„Nechtěl jsem jim kazit zábavu. Mají rádi hon na člověka, chápete? Jsou jako divoká zvířata. Ve skutečnosti je jedno, jestli jste nahoře, nebo dole. Operace Augiášův chlév se uskuteční v každém případě. Purgator je přichystaný k palbě. Odpálím ho já sám, jediným stiskem elektrického tlačítka od svého psacího stolu. Ale odpovědnost bude na vás. Vás předáme jako původce výstřelu, který se vetřel do Ocelového města, aby zabil svého adoptivního otce s úmyslem zmocnit se jeho majetku. Najdou vás nahoře v Býčí věži, vedle děla s vypálenou nábojnicí. Jak to vysvětlíte velké porotě?“

V Marcelovi rostl hněv. Najednou z něho únava spadla, vrátilo se mu bystré uvažování a viděl všechno jasně a ostře.

„Splnila se touha každého šachisty – zahnat soupeře tak do kouta, aby nemohl udělat jiný než chybný tah. V krajním případě se to jmenuje šach mat. Rozumný šachista to nepřipustí, protože se vzdá. Ostatně, já vám to znovu a opravdu naposled nabízím. Vážím si vaší vynalézavosti. Koneckonců, Ledový polibek jste původně vymyslel vy. Přidejte se ke mně. Doktor Sarrasin není váš otec. Co vám na něm záleží? Vždyť zakrátko z něho bude hrouda ledu zamražená na minus sto stupňů. Jste tam?“

Na otázku Marcel nemohl odpovědět. Pustil sluchátko z ruky a nechal ho volně se kývat na šňůře. Dlaněmi se třel na pažích, aby se ohřál. Otevřenou střílnou vnikal dovnitř mrazivý vzduch. Ne, tady opravdu nevládlo to vlídné skleníkové podnebí tropického parku. Všiml si, že nedaleko stojí elektrická kamínka. Přešel k nim a hřál si nad nimi ruce. Vracela se mu dobrá nálada a sebedůvěra. Ať si Schultze říká, co chce, zatím drží kratší konec provazu a Marcel mu vypálil rybník i tentokrát. Povídali, že mu hráli, že nechtěl těm dvěma opičákům kazit radost. Dělal, co mohli, aby ho dostihli. Marcel jim unikl a teď